

Arrest

nr. 202 726 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.2. Op 27 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 27 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV nr LE.11.LC.026962/2017 van PZ Leuven)

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vierde lid van artikel 74/11 §1 dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Toch zijn de redenen die verweerster inroept ter rechtvaardiging van het inreisverbod ingegeven vanuit het idee dat verzoeker een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV nr. LE.11.LC.026962/2017 van PZ Leuven)

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, met name :

- Het feit dat verzoeker de feiten ontkend, en vermoed moet worden onschuldig te zijn totdat het tegendeel bewezen is,*
- Het feit dat het voor de optimale verdediging van verzoeker in deze strafzaak noodzakelijk zal zijn voor verzoeker om zich (minstens af en toe) op het Belgische grondgebied te begeven,*
- Het feit dat verzoeker geen kwade bedoelingen had, en betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde*
- Het feit dat verzoeker doofstom is en allicht niet de kans heeft gekregen om zich ter dege te verdedigen tegen de feiten die hem ten laste worden gelegd.”*

3.1.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

3.1.3. *In casu* wordt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij stelt immers:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV nr. LE.11.LC.026962/2017 van PZ Leuven)

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

3.1.4. *In casu* diende de verwerende partij niet te verwijzen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te

leggen indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Immers werd geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Een verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet zou dan ook geheel irrelevant zijn. Het feit dat voor de duur van drie jaar wordt gekozen onder meer omdat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet heeft gearzeld de openbare orde te schaden en dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar

gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te schaden betekent niet automatisch dat een beslissing op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen. Bovendien merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek daar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor langere duur oplegt.

3.1.5. Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. Waar zij stelt dat er een vermoeden is van onschuld totdat het tegendeel is bewezen en zij erop wijst dat zij de feiten ontkent, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief verslag van illegaal verblijf van 27 oktober 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat zij op heterdaad betrapt werd op diefstal met geweld van een smartphone. De verzoekende partij beperkt zich tot het louter ontkennen van deze feiten, doch verduidelijkt niet op welke wijze of om welke redenen de vaststellingen van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij maakt overigens niet aannemelijk op welke wijze de verwerende partij had rekening dienen te houden met het louter ontkennen van de feiten, nu zij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor diefstal met geweld, wat ook blijkt uit het administratief dossier. Bij een betrapping op heterdaad kan de verzoekende partij zich niet beperken tot het louter ontkennen van de feiten. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze de vaststellingen van de gemachtigde die verwijst naar de vaststellingen van de politie van Leuven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn en met welke elementen die een andere voorstelling van de feiten zouden rechtvaardigen geen rekening werd gehouden.

Bovendien is het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het inreisverbod is geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar een administratieve rechtshandeling waarbij het vermoeden van onschuld niet dienstig kan worden opgeworpen. Het vermoeden van onschuld heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing, niet zou mogen verwijzen naar de vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten nog zullen leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

3.1.6. Waar de verzoekende partij opmerkt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat het noodzakelijk is dat zij zich minstens af en toe op het Belgisch grondgebied dient te begeven "*voor de optimale verdediging (...) in deze strafzaak*", wijst de Raad erop dat zij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, zodat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied niet noodzakelijk is. De verzoekende partij toont niet anders aan. Gezien de verzoekende partij de noodzaak van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet aannemelijk maakt, toont zij voorts ook niet aan dat dit element, als specifieke omstandigheid, relevant is bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, zodat zij evenmin aantoont dat dit element ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

3.1.7. Verder komt het de Raad kennelijk redelijk voor dat de verwerende partij op basis van de elementen van het dossier tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde, nu zij werd betrapt op heterdaad bij een diefstal met geweld. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift voorhoudt geen kwade bedoelingen te hebben gehad en zij stelt geen gevaar te vormen voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien beperkt zij zich tot een blote bewering dat zij geen kwade bedoelingen had – te meer gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op diefstal "*met geweld*" – zodat zij niet aannemelijk maakt dat dit element in rekening diende te worden gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een invloed kon hebben op de beoordeling ervan.

3.1.8. Waar de verzoekende partij stelt dat rekening diende te worden gehouden met het feit dat zij doofstom is en allicht niet de kans heeft gekregen om zich ter dege te verdedigen tegen de feiten die haar ten laste worden gelegd, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het feit op zich dat zij doofstom is relevant is bij het bepalen van de duur van het

inreisverbod, zodat zij niet aannemelijk maakt dat dit element ten onrechte niet werd in rekening genomen als specifieke omstandigheid. In zoverre zij het doofstom zijn in verband brengt met de omstandigheid dat zij de kans niet heeft gekregen zich te verdedigen tegen de feiten die haar ten laste worden gelegd, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij – gelet op het woord ‘allicht’ – zelf blijkbaar niet zeker weet of zij die kans al dan niet heeft gekregen. Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening had moeten houden met het feit dat zij nog de kans niet kreeg haar te verdedigen, nu zij geenszins aantoont welke elementen zij had willen aanvoeren ter haar verdediging die een andere beoordeling van de feiten zouden rechtvaardigen en die het opleggen van een inreisverbod van een kortere duur zouden rechtvaardigen. Zij toont dan ook niet aan dat het feit dat zij de kans niet kreeg haar te verdedigen tegen de feiten die haar ten laste werden gelegd, een specifieke omstandigheid is waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.1.9. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

3.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vierde lid dat het volgende voorziet “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Toch zijn de redenen die verweerster inroept ter rechtvaardiging van het inreisverbod ingegeven vanuit het idee dat verzoeker een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV nr. LE.11.LC.026962/2017 van PZ Leuven)

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker meent onschuldig te zijn en de feiten betwist, alsook doofstom is.

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd. Verweerder verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu *“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres Betrokkene is op heterdaad betrapt op diefstal met geweld (PV nr LE.11.LC.026962/2017 van PZ Leuven) Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”* Verder wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, namelijk *“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zij kiest voor een inreisverbod van drie jaar in plaats van een jaar of enkele maanden, gaat zij eraan voorbij dat slechts moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval – hetgeen *in casu* het geval is zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, onder punt 3.1.3. – en dat zij niet dient te motiveren waarom niet voor een inreisverbod van een kortere duur wordt gekozen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor het overige haar betoog aangehaald in het kader van het eerste middel herhaalt, zodat kan worden verwezen naar de bespreking onder punt 3.1., waaruit blijkt dat de grieven niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar (!).”

3.3.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het eerste en tweede middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij door (de samenloop van) de specifieke omstandigheden van haar geval te negeren een onredelijke beslissing heeft genomen. Zij verduidelijkt voorts niet welke elementen volgens haar niet in de afweging die door de verwerende partij werd gemaakt werden betrokken.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door (de samenloop van) de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, kan de Raad enkel vaststellen dat voormelde kritiek niet dienstig is daar deze niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4.1. Het vierde middel luidt als volgt:

“1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn aandeel in de feiten, zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.”

3.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken of gegevens naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij haar aandeel in de feiten betwist, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welke wijze het verschaffen van informatie door de verzoekende partij – indien haar hierom werd gevraagd – over haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied, relevant is bij het opleggen van het inreisverbod of bij het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod. Zij laat na aan te geven welke elementen – in het licht van haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur op en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied – zij dan wel zou hebben aangebracht die tot een andere oordeelsvorming in hoofde van de verwerende partij zou hebben geleid. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij sprake is van onzorgvuldig handelen.

3.4.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER